

34. Именителенъ падежъ служи за отвѣтъ на
пытаніе: *кой? что? катѣ?* — *чловѣкъ*; что е
това? — *книга*. Тука *чловѣкъ* и *книга* сѣ въ имени-
теленъ падежъ.

35. Дателный служи за да отговарямы, кога ны
пытать: *кому?* катѣ: кому казвашъ? — *Сшояну, Ра-
ди*; тука: *Сшояну, Ради* сѣ въ дателенъ падежъ.

36. Винителенъ падежъ служи за да отговарямы,
кога ны пытатъ: *кого? что?* катѣ кого учишь? —
Сшояна; что го учишь? *книгѣ*; тука: *Сшояна, книга*
сѣ въ винителенъ падежъ.

37. Звателенъ падежъ служи за да выкамы
прѣдмѣты-ты, кога ся обръщамы камъ тѣхъ за нѣчто:
напр. *Сшояне! Радо!*

Забѣлѣжв. а) (Дателный падежъ днесъ въ Българскый
языкъ ся употрѣблява само въ един. число у
собственны и у имена, кои-то показвать родство;
катѣ: *Сшояну, Ради, Николчу, баю, сшрини, ле-
ми* и пр. А у нарицателны-ты имена службѣ-тѣ на
дателный падежъ исполнява винителный, придруженъ
съ прѣдлогъ *на*.)

Забѣлѣжв. б) Въ старобългарскый (черковный) я-
зыкѣ имало е и другы падежи: *родишеленъ, шво-
ришеленъ* и *прѣдложенъ*, на кои-то дира ся съгля-
два и въ днешній языкѣ, катѣ: заходъ *слънца*,
много *годинъ*; тука: *слънца* и *годинъ* сѣ отъ ро-
дителенъ падежъ: съ *Богомъ* творителенъ падежъ:
въ *кѣщи*, на *врѣмени* прѣдложенъ падежъ. Въ се-
гашній българскый языкѣ отношеніа-та на тыя па-
дежи изричатъ ся чрѣзь винителенъ падежъ, при-
друженъ съ прѣдлогъ. Това, что-то наричатъ у дру-